

Curtea Supremă de Justiție

D E C I Z I E

11 noiembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Ghenadie Nicolaev și Petru Moraru,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Oleg Popov, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 mai 2015, în cauza penală în privința lui

***Țigănașu Anatolie Gheorghe**, născut la 16.05.1969, originar și domiciliat în r-nul Hîncești, sat. Negrea.*

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 02.10.2014 – 20.03.2015 (prima instanță);

2. 09.04.2015 – 25.05.2015 (instanța de apel);

3. 18.08.2015 – 11.11.2015 (instanța de recurs ordinar).

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești din 20 martie 2015, Țigănașu Anatolie a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal la amendă în mărime de 400 unități convenționale, ceea ce constituie 8000 lei.

Prin aceeași sentință, Țigănașu Anatolie a fost achitat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, din motiv că fapta acestuia nu constituie infracțiune.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a stabilit, că inculpatul Țigănașu Anatolie în perioada lunii decembrie 2012 - ianuarie 2013, data precisă nefiind stabilită de organul de urmărire penală, cu scopul sustragerii bunurilor altei persoane, pe ascuns, a sustras de la cota de teren agricol din satul Negrea, r-nul Hîncești, cotă ce aparține lui Nazaru Ion, 220 pari din beton armat, costul unui par fiind de 50 lei, cauzându-i astfel părții vătămate o daună materială considerabilă în sumă de 11000 lei.

Tot el, a fost învinuit de către organul de urmărire penală, pentru faptul că în perioada lunii decembrie 2013 – ianuarie 2014, data și luna exactă nu a fost stabilită, în sat. Negrea, r-nul Hîncești, cu scopul sustragerii bunurilor altei persoane, a sustras în mod deschis, în prezența lui Pînzari Maria, de la fîntîna publică din localitate, două țevi metalice, ce aparțin lui Nazaru Ion, cauzându-i ultimului daune în proporții considerabile, în sumă totală de 2000 lei.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal la 2 ani închisoare cu executarea pedepsei în

penitenciar de tip semiînchis, în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal la 5 ani închisoare cu amendă în mărime de 500 unități convenționale, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor numite, lui Țigănașu Anatolie să-i fie stabilită pedeapsa definitivă de 5 ani și 3 luni închisoare cu amendă în mărime de 500 unități convenționale, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea apelului a invocat:

- vinovăția inculpatului a fost dovedită prin declarațiile martorilor Pîntea M. și Nazaru C., cărora instanța le-a dat o apreciere eronată, că declarațiile martorului Mangîr Șt. urmau a fi apreciate critic, deoarece sunt contradictorii cu cele de la urmărirea penală;
- instanța nu a ținut cont că au fost prezentate probe suficiente pentru condamnarea inculpatului, însă s-a bazat pe argumentele părții apărării care nu și-au găsit confirmare;
- sentința este ilegală, întrucît probele care au fost administrate în cadrul urmăririi penale și cercetării judecătorești nu au fost combătute cu alte probe.

3.1. Avocatul Elena Țigănașu în numele inculpatului a atacat cu apel sentința, solicitînd casarea acesteia, în partea condamnării, cu pronunțarea unei noi hotărîri, prin care Țigănașu Anatolie să fie achitat în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, deoarece fapta nu a fost săvîrșită de inculpat.

În motivarea apelului a indicat că, probele administrate la dosar nu sunt pertinente, contravin în esența lor și nu pot servi ca temei pentru pronunțarea unei sentințe de condamnare.

Partea vătămată a fost în dificultate de a relata consecvent, adecvat circumstanțele cazului din motivul lipsei de certitudine. Astfel, din declarațiile părții vătămate Nazaru I., care au fost date atît în cadrul urmăririi penale cît și în instanța de judecată nu indică direct că ar fi văzut personal ca inculpatul să-i fi sustras pilonii din cota de vie și nici acasă la el nu a văzut pilonii, aflînd din spusele consătenilor despre sustragere și nu a putut da numele de familie acestor consăteni.

Instanța a apreciat incorect scopul și motivele faptei lui Țigănașu A., încriminîndu-i o faptă prejudiciabilă care nu a avut loc, fapta nefiind săvîrșită de inculpat.

Comiterea de către inculpat a acestei infracțiuni nu are suport legal și probant și inculpatul urma a fi achitat, or organul de urmărire penală nu a identificat cine sunt persoanele din sat, care au spus că Țigănașu A. a sustras pilonii din cota de viță de vie.

Partea acuzării nu a prezentat probe care ar demonstra vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, iar sentința fiind bazată doar pe declarațiile părții vătămate.

Martorii audiați în cadrul urmăririi penale și în cadrul cercetării judecătorești nu au confirmat faptul că inculpatul a săvîrșit infracțiunea imputată.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 mai 2015, pronunțată integral la 22 iunie 2015, apelul procurorului a fost respins, ca nefondat și admis apelul avocatului, casată parțial sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărîre, prin care Țigănașu Anatolie a fost achitat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, din motivul că fapta nu a fost săvîrșită de inculpat.

În rest, sentința a fost menținută.

4.1. La adoptarea soluției date, instanța de apel a conchis că, instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, just ajungând la concluzia privind achitarea inculpatului în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, că probele administrate la dosar corect au fost apreciate, cu respectarea prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, acuzarea nu a prezentat probe pertinente și concludente în susținerea învinuirii, or, în ședința de judecată nu a fost dovedit faptul că inculpatul ar fi sustras deschis bunurile altei persoane.

În acest sens, instanța de apel a conchis că vinovăția inculpatului în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal nu s-a dovedit prin declarațiile părții vătămate Nazaru I., ale martorilor Vlas A., Obleac E., Dîru Gr., Taboră I., Mangîr Șt., Donică P., Nazaru C., Pîntea M. și Mangîr I.

În rezultatul examinării cauzei, învinuirea înaintată nu și-a găsit confirmarea, probele administrate și apreciate dovedesc nevinovăția inculpatului în cele imputate, învinuirea s-a bazat pe faptul că inculpatul ilegal a schimbat țevile de la fântîna din localitate, iar partea vătămată pe parcursul judecării cauzei a indicat că nu a văzut cînd inculpatul a luat țevile și nici nu are vreo pretenție în acest sens.

Din declarațiile inculpatului și a părții vătămate, a martorilor, instanța nu a putut reține că inculpatul a acționat în scop de sustragere, inclusiv deschisă și instanța nu a stabilit careva elemente de fapt, care ar servi la constatarea circumstanțelor, ce ar justifica fapta constatată de instanță sau imputată de acuzator.

4.2. Instanța de apel a reținut, că de către organul de urmărire penală inculpatul a fost învinuit pentru faptul, că în perioada lunii decembrie 2012 – ianuarie 2013, data precisă nefiind stabilită de organul de urmărire penală, cu scopul sustragerii bunurilor altei persoane, pe ascuns, a sustras de la cota de teren agricol din satul Negrea, r-nul Hîncești, cotă ce aparține lui Nazaru Ion, 220 pari din beton armat, costul unui par fiind de 50 lei, cauzîndu-i astfel părții vătămate o daună materială considerabilă în sumă de 11000 lei.

Instanța a concluzionat că, faptele incriminate inculpatului prin rechizitoriu, nu și-au găsit confirmare la judecarea cauzei în instanța de apel, astfel, instanța de fond, a dat o apreciere greșită probelor administrate în sensul art. 100 alin. (4), 101 Cod de procedură penală ajungînd la concluzia greșită cu privire la condamnarea inculpatului în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, fapt ce a dus la condamnarea ilegală și neîntemeiată a lui.

În acest sens, instanța de apel a conchis că probatoriul administrat în cauză și verificat în ședința de judecată, nu confirmă vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii, și anume prin declarațiile părții vătămate Nazaru Ion, din care rezultă că despre sustragerea parilor din beton armat a aflat din spusele consătenilor, însă, nu a putut da numele de familie ale acestor consăteni, inclusiv în cadrul instanței de apel.

Organul de urmărire penală nu a identificat cine sunt persoanele din sat, care i-au spus părții vătămate că inculpatul ar fi sustras pilonii din cota de viță de vie.

La pronunțarea sentinței, instanța nu a apreciat faptul că cele declarate de către partea vătămată n-au fost susținute de către martorii Vlas A. și Obleac E., care au declarat că nu au văzut ca inculpatul să fi furat pari din beton armat de la Nazaru Ion.

Cu referire la declarațiile martorului Dîru Gr., instanța a conchis că de către prima instanță acestora li sa dat o interpretare subiectivă, ce nu corespunde realității, deoarece

în procesul-verbal de audiere a martorului menționat în ședința de judecată au fost consemnate cu totul alte declarații decât cele indicate în sentință.

Colegiul a menționat că, o acuzație de săvârșire a infracțiunii de furt nu poate fi formulată pe bază de presupuneri, fiind de principiu că dovedirea existenței sau inexistenței unei infracțiuni și a vinovăției constituie obligația a organelor de urmărire penală. Or, în speță, nici un martor nu au susținut că inculpatul ar fi săvârșit o infracțiune, probele administrate și apreciate în instanță nu confirmă acuzația înaintată inculpatului.

5. Decizia este atacată cu recurs ordinar de către procuror la 22 iulie 2015, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care solicită casarea parțială a acesteia în partea achitării pe art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceiași instanță de apel, cu menținerea sentinței în partea condamnării pe art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal.

În motivarea recursului se indică că, instanțele de judecată nu au apreciat probele prezentate de acuzare, care demonstrează vinovăția inculpatului, nu s-a ținut cont de depozițiile părții vătămate, ale martorilor și documentelor din dosar, că probele nu au fost apreciate conform art. 101 Cod de procedură penală, că instanța de apel nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. 414 Cod de procedură penală. Instanțele judecătorești reținând că fapta inculpatului constituie contravenție de samavolnicie, urmau să înceteze procesul penal pe episodul de sustragere a țevilor de la fântână, cu tragere la răspundere contravențională.

6. Asupra recursului declarat nu a fost depusă referință.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor alin. (2) art. 424 Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Raportînd aceste prevederi la speța examinată, Colegiul reține că recursul este depus de procuror în defavoarea persoanei achitate Țigănașu Anatolie și ca temei se invocă pct. 6) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, precum că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii.

Colegiul penal constată, că aceste temeiuri pe care s-a bazat autorul recursului, nu și-au găsit confirmare în cauza dată întru casarea deciziei recurate, deoarece din textul deciziei se observă, că instanța a analizat obiectiv probele administrate, și-a motivat soluția adoptată și conținutul deciziei corespunde prevederilor art. 414, 417 Cod de procedură penală.

În conformitate cu prevederile art. 389 alin. (1) Cod de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate în instanța de judecată.

Din textul recursului se evidențiază că recurentul critică aprecierea probelor, astfel, instanța de apel, la soluționarea cauzei, a ținut cont de prevederile art. 99-101 Cod de procedură penală, a cercetat probele prezentate de părți sub toate aspectele, verificîndu-le și apreciîndu-le prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și

veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor și, întemeiat a fost achitat Țigănașu Anatolie de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, cu menținerea achitării pe art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal.

Rejudecând cauza, instanța de apel a stabilit că învinuirea nu a prezentat probe pertinente și concludente, care în ansamblu cu circumstanțele cauzei ar dovedi vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor imputate.

Potrivit prevederilor art. 394 alin. (3) Cod de procedură penală, instanța de apel a făcut o analiză amplă a probelor, argumentând detaliat respingerea probelor care au fost administrate în suportul învinuirii aduse inculpatului.

Astfel, toate probele prezentate au primit o apreciere justă, concluziile făcute de instanța de apel rezultă din materialul factologic acumulat la prezenta cauză.

Opinia procurorului expusă în recurs precum că instanța de apel eronat a apreciat declarațiile părții vătămate Nazaru I., ale martorilor Vlas A., Obleac E., Dîru Gr., Taboră I., Mangîr Șt., Pîntea M., cât și alte probe administrate la dosar, nu poate fi temei de casare a soluției instanței de apel.

Colegiul menționează că, argumentele recurentului cu privire la aprecierea unilaterală a probelor, nu au nici un suport legal, fiindcă potrivit prevederilor art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, concluziile despre vinovăția persoanei de săvîrșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri, iar toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate se interpretează în favoarea inculpatului.

Cu referire la argumentele invocate la pct. 5 al prezentei decizii, prin care se susține că inculpatul se face vinovat de săvîrșirea infracțiunilor, Colegiul le consideră declarative și neîntemeiate, acestea au format obiect de discuție la judecarea cauzei în instanța de apel, instanța și-a motivat soluția privind nevinovăția inculpatului expusă la pct. 4.1., 4.2. din decizie, soluție, care este susținută și de instanța de recurs, și a cărei reluare nu se mai impune.

Colegiul penal relevă, că este neîntemeiat argumentul recurentului că instanța de apel și-a bazat concluziile pe aceleași probe cercetate de prima instanță, deoarece potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată a instanței de apel (f.d. 191-202) și lecturînd textul deciziei adoptate în cauză, rezultă că instanța de apel și-a întemeiat concluziile pe probele cercetate în ședința de judecată a instanței de apel, acestea fiind date citirii în ședința de judecată și reflectate în procesul-verbal, fiind audiați inculpatul, partea vătămată și martorii Vlas A. și Obleac E.

De asemenea, este neîntemeiat argumentul recurentului, precum că instanțele judecătorești urmau să înceteze procesul penal pe episodul de sustragere a țevilor de la fîntîna publică din localitate, întrucît au reținut că fapta inculpatului constituie samavolnice sancționată contravențional, deoarece acțiunile inculpatului privind ridicarea țevilor de la fîntîna din localitate nu au fost arbitrare, ci coordonate cu primarul, fapt confirmat de acesta și de martorii acuzării.

Pe această linie de idei, Colegiul penal relevă, că instanța de apel apreciind probele a concluzionat privind necesitatea achitării inculpatului, luînd în considerație totalitatea probelor întru susținerea învinuirii acestuia și care în totalitatea lor resping temeinicia învinuirii aduse de partea acuzării.

În atare circumstanțe, raportînd situația reținută în cauză, la prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, se impune soluția inadmisibilității recursului înaintat în prezenta cauză, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Oleg Popov, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 mai 2015, în cauza penală în privința lui ***Țigănașu Anatolie Gheorghe***, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 09 decembrie 2015.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Ghenadie Nicolaev

Petru Moraru